

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou v právní věci

žalobkyně: **A. P.**, narozené X,
původní státní příslušnost X
bytem X,

zastoupené Mgr. et. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem
sídlem Španělská 770/2, 120 00 Praha 2 - Vinohrady

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**,
sídlem Nad Štolou 936/3, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2024, čj. OAM-960/ZA-ZA11-Z21-2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalovaný zamítl v pořadí čtvrtou žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu ve všech zákonem stanovených formách, neboť žalobkyně nesplňuje definiční podmínky pro její udělení a aktuální znění zákona o azylu již neobsahuje ustanovení § 14a odst. 2 písm. d), podle kterého bylo možno za důvod pro přiznání tzv. doplňkové ochrany považovat situaci, kdy by vycestování žadatele představovalo porušení mezinárodních závazků ČR (zde zejména čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práva základních svobod – právo na respektování rodinného a soukromého života). Právě na základě zrušeného ustanovení byla žalobkyni přiznána dosavadní doplňková ochrana.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně má za to, že zamítavé rozhodnutí žalovaného jí zkrátilo na právech. Návratu do zemi původu se obává proto, že jí hrozí reálné riziko zániku jejího státního občanství, případně k němu již došlo. K tomu odkázala na zprávu UNHCR z roku 2018. V roce 2021 se legislativa ke státnímu občanství v její zemi původu změnila a novým důvodem ke ztrátě státního občanství může dojít, pokud se osoba bez řádných důvodů nezaregistrovala na konzulárním úřadu do 7 let. K tomu odkázala na Zprávu Landinfo z roku 2013. Stěžejní námitkou žalobkyně tak je, že žalovaný tuto skutečnost nijak nezohledňuje, přestože v napadeném rozhodnutí uvedl, že při rozhodování vycházel ze zákona o státním občanství Republiky U. č. ZRU-610 ze dne 13. 3. 2020, ve znění zákona č. ZRU-905 ze dne 7. 2. 2024. Místo toho odkázal na svou argumentaci k této otázce, kterou učinil ve svém rozhodnutí o předchozím žádosti žalobkyně.
3. Dále žalobkyně namítla, že jako osoba s udělenou doplňkovou ochranou, resp. jako žadatelka o mezinárodní ochranu, si jen stěží může sama od státních orgánů její země původu opatřit potvrzení o odebrání občanství, a i pokud by to bylo možné, lze pochybovat o úspěšnosti takového postupu. Zároveň připustila, že není zcela jisté, zda již došlo k vydání rozhodnutí o odnětí jejího občanství, avšak k takovému oficiálnímu vydání by mohlo dojít až po jejím vycestování do zemi původu nebo při pokusu o získání cestovního dokladu na zastupitelském úřadu. K tomu však odkázala na ustálenou judikaturu ohledně prospektivního charakteru rozhodování o mezinárodní ochraně, konkrétně na rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 24. 8. 2017, čj. 1 Azs 227/2017-33, ve smyslu, kdy není nutné posuzovat, zda již k odnětí státního občanství došlo, ale posoudit, zda existuje přiměřená pravděpodobnost, že k tomu v budoucnu dojde. Dle názoru žalobkyně existuje v jejím případě přiměřená pravděpodobnost, že jí bylo státní občanství její země původu odňato, případně k tomu v budoucnu dojde. Jelikož žalovaný toto riziko neposoudil, nebyl schopen vyhodnotit, zda žalobkyně naplňuje důvody pro udělení mezinárodní ochrany; pokud by totiž žalobkyně byla osobou bez státní příslušnosti, mohla by být pronásledována na základě příslušnosti k sociální skupině osob dlouhodobě pobývajících v zahraničí ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, anebo by byly dle jejího názoru splněny podmínky podle § 14a odst. 2 písm. b) téhož zákona.
4. Žalovaný dle názoru žalobkyně pominul i další skutečnosti; řízení o mezinárodní ochraně je specifické i v tom, že se žadatel často ocitá v situaci důkazní nouze, proto je nutno posuzovat věrohodnost jeho výpovědi oproti informacím o zemi původu, přičemž v případě důkazní nouze je třeba postupovat ve prospěch žadatele. Odkázala přitom na další judikaturu NSS. Žalovaný dále pominul, že žalobkyně má v ČR malou dceru (pozn.: rok narození 2021), dostatečně tak neposoudil důvody pro udělení tzv. humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu.

5. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný popřel nezákonnost svého rozhodnutí. V případě žalobkyně neshledal naplnění důvodů pro udělení mezinárodní ochrany a odkázal na napadené rozhodnutí, obsah správního spisu, zejména na údaje, které žalobkyně sama poskytla ke své žádosti a uvedla i do protokolu o pohovoru. Žalovaný též připomněl, že posuzoval již čtvrtou žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu. Po rekapitulaci azylové historie žalobkyně setrval na závěrech v napadeném rozhodnutí; v průběhu správního řízení se dostatečně a přiměřeně okolnostem individuálního případu žalobkyně zabýval všemi skutečnostmi, které žalobkyně sdělila, a skutkový stav zjistil dostatečně, k čemuž si opatřil dostatečně potřebné podklady pro rozhodnutí. Pohnutky žalobkyně k podání žádosti o mezinárodní ochranu spočívaly ve snaze legalizovat svůj pobyt v ČR, neboť jí zanikla původně udělená doplňková ochrana, kdy na území ČR má nezletilou dceru, občanku ČR. S odkazem na rozsudek NSS sp. zn. 7 Azs 187/2004 žalovaný připomněl, že situace žalobkyně je řešitelná prostřednictvím zákona o pobytu cizinců.
7. K námitce neudělení humanitárního azylu žalovaný s odkazem na judikaturu NSS (sp. zn. 2 Azs 8/2004, či 5 Azs 47/2003) poukázal na smysl tohoto institutu a meze jeho přezkumu, neboť je ovládaný zásadami správního uvážení. Důvody neudělení této formy ochrany byly dle názoru žalovaného přitom dostatečně a přezkoumatelným způsobem uvedeny v napadeném rozhodnutí.
8. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

9. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „s. ř. s.“) podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí, a s přihlédnutím k § 32 odst. 9 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), podle kterého soud zohlední i nové důležité skutečnosti, které nastaly po vydání rozhodnutí ministerstva, jedná-li se o takové skutečnosti, které se vztahují k možnému pronásledování nebo k hrozbě vážné újmy, a dále s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
10. O věci soud rozhodl za podmínek § 49 s. ř. s. při ústním jednání, konaném dne 5. 5. 2025, bez účasti tlumočníka, neboť žalobkyně plynně mluví česky a takové projednání věci výslovně požadovala.
11. Na ústním jednání účastníci setrvali na svých dosavadních stanoviscích a návrzích a odkázali na obsah svých podání založených ve spisu.
12. Zástupce žalobkyně po zahájení ústního jednání uvedl, že není pravda, že by žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu čistě účelově pouze z důvodu legalizace svého pobytu, i když legalizace pobytu je důsledkem rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně v ČR žila po celou dobu legálně, pokud promeškala lhůtu k prodloužení doplňkové ochrany, neznamená to, že by nemohla o ochranu požádat znovu. Žalobkyně je také matkou nezletilé dcery, české občanky, která s ní nemůže odjet do země původu

žalobkyně. Zástupce žalobkyně dodal, že v jejím případě je dán alespoň důvod pro udělení humanitárního azylu, jeho neudělení však žalovaný odůvodnil nedostatečně. Žalobkyně pak perfektní češtinou bez přízvuku k těmto vyjádřením dodala, že je v ČR plně integrována, žije zde od svého dětství, chodila zde do školy, ve své zemi původu by již neuměla žít, nikoho tam nemá, žádost o prodloužení doplňkové ochrany se jí nepovedlo podat včas z důvodu, že v den, kdy se vypravila ji podat, nebyly úřední hodiny pro přijímání žádostí, žalovaný má úřední hodiny pro všechny žádosti vyhrazeny jen na dva dny v týdnu, o čemž však žalobkyně nevěděla.

13. Žalovaný na vyjádření žalobkyně a jejího zástupce reagoval zopakováním přesvědčení, že žalobkyně neuvedla žádný důvod pro udělení mezinárodní ochrany, takovými důvody nejsou ani neznalost zákonů ani skutečnost, že žalobkyně je matkou nezletilé občanky ČR.
14. Zástupce žalobkyně následně vznesl návrh na provedení důkazu – internetovým odkazem na stránky zastupitelského úřadu U. v Německu, kde je údajně zveřejněno nové znění zákona o státním občanství U., které potvrzuje tvrzení žalobkyně o důvodu ztráty státního občanství. Zástupce žalobkyně překládal ze stránek uvedeného zastupitelství, na kterých mělo být zveřejněno znění nového zákona o občanství v ruštině, konkrétně z čl. 21. Soud po souhlasném vyjádření žalovaného pro účely rozhodnutí o návrhu na provedení důkazu nahlédl prostřednictvím zástupce žalobkyně do znění tohoto zákona z důvodu předběžného zjištění jeho obsahu, a vyhodnocení potřeby navržený důkaz provést jako důkaz. Předběžným porovnáním se zněním použitým žalovaným v napadeném rozhodnutí však soud dospěl k závěru, že důvody odnětí státního občanství U. zůstaly nezměněny, pouze došlo ke změně číslování tohoto ustanovení zákona. Návrh na provedení důkazu proto soud zamítl z důvodu nadbytečnosti.
15. Zástupce žalobkyně dále upozornil, že v průkazkách žalobkyně jako žadatelky o mezinárodní ochranu, které vydal sám žalovaný, bylo rovněž vyznačeno, že je osobou bez státní příslušnosti, a tyto průkazky zástupce žalobkyně předložil soudu na podporu žalobních tvrzení. Soud však tyto návrhy důkazů zamítl pro nedůvodnost a připomněl, že žalobkyně měla jistě možnost je předložit již dříve. K tomu nutno uvést, že podle § 57 odst. 1, 3 a 4 zákona o azylu ministerstvo vydá žadateli o udělení mezinárodní ochrany průkaz žadatele o udělení mezinárodní ochrany nejpozději do 3 dnů od poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Průkaz žadatele o udělení mezinárodní ochrany je veřejnou listinou, kterou se prokazuje totožnost jeho držitele a oprávněnost jeho setrvání na území. Do průkazu žadatele o udělení mezinárodní ochrany ministerstvo zapíše údaje o totožnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, o jeho státním občanství, místě ubytování a o době jeho platnosti. Z uvedeného tedy vyplývá, že předepsané údaje, včetně údaje o státním občanství žadatele, se do průkazu zapisují prakticky na počátku řízení o podané žádosti. V daném případě však žalovaný dospěl k závěru o státní příslušnosti žalobkyně její země původu až v rámci samotného posuzování její žádosti, neboť tato otázka byla předmětem její žádosti o mezinárodní ochranu. Proto nebylo možné průkazky považovat za důkazy, natož svědčící ve prospěch tvrzení žalobkyně.
16. Žaloba **není důvodná**.
17. Z předloženého správního spisu soud zjistil tyto skutečnosti relevantní z hlediska obsahu žaloby. Žalobkyně podala v Příjímacím středisku Zastávka dne 22. 7. 2024 další opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, v pořadí již čtvrtou. Protože žalobkyně nedisponovala

cestovním dokladem, učinila dne 25. 7. 2024 čestné prohlášení o své totožnosti a uvedla, že je bez státní příslušnosti (č. l. 15 správního spisu).

18. V poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 25. 7. 2024 (č. l. 14-15 správního spisu) žalobkyně jako důvod jejího podání uvedla, že si zapomněla prodloužit svou minulou ochranu, kterou měla udělenou „na její dceru“. Teď žádá ze stejného důvodu. Chce zůstat v ČR se svojí dcerou, jiné důvody k žádosti nemá. Žalobkyně se narodila v T., v U., jak již však uváděla v minulých řízeních, je bez státní příslušnosti a má za to, že když je někdo 5 let (sic!) mimo zemi jejího původu, automaticky se mu státní občanství odebere. Žalobkyně je ruské národnosti, pravoslavného náboženství, není členkou žádné politické strany nebo hnutí, ani se o politiku nijak nezajímala. Je svobodná, ale s partnerem mají malou dceru (rok narození X), která je státní občankou ČR. Ve své vlasti byla žalobkyně naposled v roce 1999, někdy v tom roce vycestovala letecky do ČR se svou matkou, od té doby je jen v ČR. Cestovní doklad nemá. Dříve již několikrát žádala o mezinárodní ochranu, která jí byla udělena ve formě doplňkové ochrany, ale zopakovala, že si ji zapomněla nechat prodloužit. Je zdráva, nemá žádné zdravotní problémy, je soběstačná, je bezúhonná.
19. Pohovor k žádosti proběhl se žalobkyní rovněž dne 25. 7. 2024, na žádost žalobkyně v českém jazyce. Žalobkyně zopakovala, že důvodem její žádosti je zákon, podle kterého jí v zemi původu vezmou státní občanství, když tam dlouho nežije. Popřela tvrzení žalovaného, že dle informací původu se jedná jen o administrativní proces, při kterém je navracejícím se lidem občanství rychle navraceno a uvedla, že tomu nelze věřit a člověk je hned zavřen za zradu státu. Do vlasti se nechce vracet s dcerou, k ženám se tam chovají hnusně, násilně, muži jsou hrozně drzí, hlavně pokud je žena nemuslimka, jako ona, muži nezahalené ženy okřikují. K dotazu žalovaného uvedla, že si myslí, že je to stejné i po 25 letech od jejího vycestování. Pobyt dle českého zákona o pobytu cizinců neřeší, potřebuje zde být legálně, nejlepší by pro ni bylo zařídit si pobyt za účelem sloučení rodiny, to by chtěla, ale na úřady je „marná“, nezná byrokratické postupy, tak žádá znovu o azyl. Na právníka, který by jí to vyběhal, peníze nemá, přemýšlí čím dál více nad tím, že se obrátí na neziskové organizace, chápe, že musí jít touhle cestou. Jiné důvody žádosti nemá, vše vypověděla úplně a pravdivě, na podporu svých tvrzení doložila rodný list své dcery vystavený matričním úřadem Úřadu městské části Praha 2 dne 15. 9. 2021, z něhož vyplývá, že dcera má české státní občanství a jejím otcem je také občan ČR.
20. Součástí správního spisu jsou tři předchozí rozhodnutí o žádostech žalobkyně o mezinárodní ochranu. Jde o rozhodnutí (I) ze dne 4. 2. 2005, čj. OAM-2140/VL-14-P08-R2-2001; (II) ze dne 17. 10. 2018, čj. OAM-1291/VL-07-P15-PD7-2006; a (III) ze dne 8. 6. 2022, čj. OAM-136/ZA-ZA11-P15-2019. Z těchto rozhodnutí vyplynulo následující:
21. **Poprvé** podala žalobkyně žádost o mezinárodní ochranu prostřednictvím zákonné zástupkyně (své tety) dne 11. 3. 2001. Žalovaný vydal dne 4. 2. 2005 po komplikovaném procesním postupu, který zahrnoval i řízení o žalobě žalobkyně u zdejšího soudu (sp. zn. 6 Az 126/2003), a kdy v mezidobí žalobkyně dosáhla v roce 2004 zletilosti, rozhodnutí uvedené v bodě 20. **ad (I)**. Žalovaný v rozhodnutí žalobkyni sice žádnou z forem mezinárodní ochrany neudělil, ale shledal v jejím případě tzv. *překážky vycestování* podle tehdy platného znění § 91 zákona o azylu z důvodu společenské diskriminace žen v její vlasti, podložené zprávou MZV USA za rok 2003, která by neumožňovala její bezpečný návrat do vlasti. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 2. 3. 2005 (č. l. 31–33).

22. **Podruhé** podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 14. 11. 2006. Žalovaný vydal rozhodnutí dne 14. 2. 2007, čj. OAM-1291/VL-07-P16-2006, kterým žalobkyni přiznal doplňkovou ochranu podle § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu v délce 12 měsíců, která jí byla následně opakovaně prodlužována rozhodnutími ze dne 2. 5. 2008, ze dne 19. 5. 2009, ze dne 10. 5. 2010, ze dne 10. 7. 2012, ze dne 17. 7. 2014, a ze dne 16. 8. 2016 naposled s platností do 6. 9. 2018. Řízení o žádosti o prodloužení přiznané doplňkové ochrany dne 22. 8. 2018 však žalovaný zastavil podle § 25 písm. d) zákona o azylu [viz rozhodnutí **ad (II)** v bodě 20. výše], neboť žalobkyně se nedostavila bez závažného důvodu k poskytnutí údajů k žádosti. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 2. 11. 2018 (č. l. 34). Žalobkyně se sice proti tomuto rozhodnutí bránila žalobou u zdejšího soudu, avšak neúspěšně (řízení vedeno pod sp. zn. 4 Az 69/2018) a kasační stížnost proti zamítavému rozsudku již nepodala.
23. **Potřetí** podala žalobkyně žádost o mezinárodní ochranu dne 6. 2. 2019. Žalovaný žalobkyni přiznal doplňkovou ochranu rozhodnutím ze dne 8. 6. 2022 [viz rozhodnutí **ad (III)**, v bodě 20. výše] v délce 24 měsíců podle § 14a zákona o azylu z důvodu, že se jí v průběhu řízení o žádosti narodila dcera, která je občankou ČR, a případné vycestování žalobkyně by tak představovalo porušení mezinárodních závazků ČR ve vztahu k respektování práva na soukromý a rodinný život podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a ve vztahu k Úmluvě o právech dítěte. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 11. 7. 2022 (č. l. 23–30). Protože žalobkyně již nepodala žádost o prodloužení doplňkové ochrany, doba platnosti doplňkové ochrany přiznaná tímto rozhodnutím **uplynula 11. 7. 2024.**
24. Dále ze správního spisu vyplývá, že žalovaný si k žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu opatřil a vycházel z těchto informací o zemi původu žalobkyně: (1) Informace OAMP ze dne 13. 3. 2024, U. – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv (č. l. 38–39); (2) Informace OAMP ze dne 13. 3. 2024, U. – Socio-ekonomická situace, dávky sociální podpory a podpory v nezaměstnanosti, dluhy fyzických osob a proces oddlužení, přístup k základní lékařské péči (č. l. 40–41); (3) Informace MZV ČR, čj. 131903-6/2024-MZV/LPTP ze dne 10. 1. 2024, U. – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí (č. l. 42); (4) překlad zákona Republiky U. č. ZRU-610 ze dne 13. 3. 2020 ve znění zákona Republiky U. ZRU-905 ze dne 7. 2. 2024, o státní občanství Republiky U., ze dne 23. 8. 2024 (č. l. 45–49) – dále jen „zákon o občanství 2024“; (5) překlad Výroční zprávy o svobodě vyznání za rok 2022 – U., Ministerstva zahraničních věcí USA ze dne 15. 5. 2023 (č. l. neuvedeno).
25. Z úředního záznamu ze dne 26. 11. 2024 vyplynulo, že žalobkyně se nedostavila v uvedený den k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Předvolání ze dne 24. 10. 2024 jí bylo doručeno fikcí dne 10. 11. 2024.
26. Dne 2. 12. 2024 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým mezinárodní ochranu žalobkyni podle žádného z příslušných ustanovení zákona o azylu nepřiznal. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 16. 12. 2024.
27. Soud při přezkoumávání napadeného rozhodnutí vycházel z této právní úpravy.
28. Důvody udělení azylu jsou upraveny v § 12 až 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a to ve formě „klasického“ azylu (§12), azylu za účelem sloučení rodiny (§13) a humanitárního azylu (§14).

29. Podle § 12 citovaného zákona se azyl cizinci udělí, *bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
30. Podle § 13 odst. 1 a 2 zákona o azylu [r]odinnému příslušníkovi azylanta, *jemuž byl udělen azyl podle § 12, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.*
- (2) Rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí a) manžel nebo registrovaný partner azylanta, b) svobodné dítě azylanta mladší 18 let, c) rodič azylanta mladšího 18 let, d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 1 písm. b), nebo e) svobodný sourozenec azylanta mladší 18 let.*
31. Podle § 14 zákona o azylu [j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, *lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen "humanitární azyl") z humanitárního důvodu. Rodinnému příslušníku podle § 13 odst. 2 azylanta, kterému byl udělen humanitární azyl, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí humanitární azyl za účelem sloučení rodiny; § 13 se použije obdobně.*
32. Důvody pro udělení doplňkové ochrany jsou stanoveny v § 14a a 14b zákona o azylu.
33. Podle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu, *ve znění účinném od 1. 7. 2023 platí, že [d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
- (2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje*
- a) trest smrti nebo poprava,*
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo*
- c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.*
34. Podle § 14b odst. 1 téhož zákona [r]odinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany *se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.*
35. Úkolem soudu ve věci žalobkyně je posoudit, zda důvody, které uváděla v žádosti o mezinárodní ochranu, žalovaný správně vyhodnotil jako irelevantní z hlediska podmínek pro udělení mezinárodní ochrany či doplňkové ochrany. Žalobkyně jako důvody uvedla, že si zapomněla prodloužit udělenou doplňkovou ochranu a musela by se vrátit do vlasti. Nejenže se tam však vrátit nechce, žalobkyně má současně obavu, že by tam mohla čelit problémům v souvislosti s tím, že přišla o občanství U., protože se od roku 1999 zdržuje

v zahraničí a od té doby již nekontaktovala žádné úřady své domovské země, a dále, že má v ČR malou dcerku, která je občankou ČR a nemůže se s ní vrátit do země svého původu, neboť muži se ve vlasti žalobkyně chovají k ženám hrozně.

36. Žalovaný k otázce státní příslušnosti žalobkyně na straně 2 svého rozhodnutí uvedl, že se jí zabýval ve svém předchozím rozhodnutí ze dne 8. 6. 2022, čj. OAM- 136/ZA-ZA11-P15-2019, v němž dospěl k jednoznačnému závěru, že žalobkyně je státní příslušnicí U., proto v plném rozsahu na uvedené rozhodnutí odkázal. Dodal, že žalobkyně současně v mezidobí nedoložila žádný důkaz prokazující, že by skutečně byla osobou bez státní příslušnosti, a takovou skutečnost nezjistil ani správní orgán. Žalovaný přitom jako podklad pro své rozhodnutí zahrnul též překlad nyní aktuálního znění u. zákona o státním občanství 2024.
37. V odkazovaném rozhodnutí o předchozí žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu ze dne 8. 6. 2022, které je součástí správního spisu, se pak žalovaný k této otázce vyjádřil na straně 5–7. Správní orgán si pro posouzení této otázky v předchozím řízení opatřil zákon o státním občanství U.ve znění ze dne 14. 6. 2021 (dále jen „zákon o občanství 2021“) a výnos prezidenta U. č. UP-6185 ze dne 10. 3. 2021, o zavedení nového postupu při projednávání otázek týkajících se občanství Republiky U. (dále jen „výnos prezidenta“) a na základě jejich ustanovení dospěl k závěru, že žalobkyně o státní občanství své země původu nepřišla, neboť ke ztrátě občanství nepostačuje pouhý pobyt delší 7 let mimo vlast bez registrace u příslušného konzulárního úřadu v zahraničí, jak stanoví čl. 25 citovaného zákona, nýbrž je k tomu potřeba dále též zcela konkrétní rozhodnutí prezidenta. Žalobkyně neobdržela žádné potvrzení, že by s ní byl zahájen proces zbavení státního občanství ve smyslu bodu 43 výnosu prezidenta, či že by snad v jejím případě bylo již vydáno rozhodnutí prezidenta. Ani nepodnikla žádné kroky, aby zjistila informace stran ztráty svého občanství, přestože dle čl. 44 zákona o občanství 2021 měla možnost podat na konzulárním úřadu příslušný dotazník, skrze kterého lze následně obdržet potvrzení o tom, že není státním příslušníkem země jejího původu. Žalovaný také poukázal na čl. 27 zákona o občanství 2021, podle kterého mohla žalobkyně podat žádost o zařazení do stálé konzulární evidence, neboť nezapsání se do konzulární evidence po dobu delší než 7 let by bylo u ní odůvodněno tam uvedeným důvodem hodným zvláštního zřetele – absencí konzulárního úřadu U. v zemi jejího pobytu, kterým je ČR. Žalovaný tehdy nevešel ani na tvrzení žalobkyně, že se svého občanství vzdala, neboť o takové skutečnosti žalobkyně nepředložila žádný doklad, a to ani tvrzený formulář o vzdání se občanství, který měla údajně podepsat v roce 2001 ve Vyšních Lhotách. Ze všech těchto důvodů proto žalovaný považoval žalobkyni nadále za státní občanku země jejího původu a její čestné prohlášení o jejím apatridismu učiněné při podání žádosti o mezinárodní ochranu považoval za nepravdivé a vyvrácené.
38. S uvedeným posouzením se ztotožnil i zdejší soud. V případě žalobkyně se nejedná o osobu bez státní příslušnosti, ani není pravděpodobné, že se jí stane po návratu do vlasti, i přesto, že se již téměř 26 let nachází v ČR a od svého vycestování údajně nikdy nekontaktovala úřady své země. Tyto závěry nevyplývuly pouze ze shromážděných podkladů pro řízení o její třetí žádosti, ale také z aktualizovaných podkladů, zejména ze zákona o občanství 2024, jehož čl. 9, 25 a 27, na které odkazoval žalovaný v předchozím řízení, zůstaly beze změn, a dále na základě čl. 46 a 47 citovaného zákona, z nichž jednoznačně vyplývá, že ke ztrátě občanství je zapotřebí vydání rozhodnutí prezidenta, které mu k podpisu předkládá k tomu ustanovená Komise pro otázky státního občanství při úřadu prezidenta Republiky U. Přestože se oproti stavu v roce 2021 postup při přípravě a vydávání rozhodnutí prezidenta o

zbavení státního občanství na základě zákona o občanství 2024 zpřesnil, podstatné je, že ke zbavení státního občanství nedochází *ex lege* automaticky.

39. Soud navíc dodává, že ani skutečnost, že žadatel o mezinárodní ochranu je osobou bez státní příslušnosti, sama o sobě není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, tak jak vyplývá z příslušných předpisů. Osoby bez státní příslušnosti přitom nejsou vyloučeny z možnosti získat pobytové oprávnění v ČR, avšak nikoliv podle zákona o azylu, ale podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“); uvedený zákon pro takové osoby upravuje specifické pobytové řízení o přiznání postavení osoby bez státní příslušnosti v § 170d až § 170g, kdy rozhodnutí ve věci musí vydat do 6 měsíců od podání žádosti (s výjimkou složitých případů).
40. Soud nepovažuje ani za problematické, když žalovaný ohledně těchto svých závěrů pouze odkázal na své předchozí rozhodnutí, v němž tuto otázku již vypořádal, neboť v této části byla čtvrtá žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu podána opakovaně, tj. ze stejných důvodů, kdy však žalobkyně neprokázala, že se od podání její předchozí žádosti situace v zemi původu změnila natolik, že by tyto závěry již nemusely být platné, ani nedoložila žádné potvrzení či jiný doklad, že již najisto o své původní státní občanství přišla. Jelikož ani žalovaný nezjistil dle aktuálních zpráv o zemi původu a aktuálního znění zákona o státním občanství U. změnu v této oblasti v neprospěch žalobkyně a důvody, proč žalobkyni nepovažoval za apatridu (osobu bez státní příslušnosti), již žalobkyni podrobně sdělil v předchozím řízení, nebylo nezbytné znovu tuto otázku detailně posuzovat.
41. Žalovaný též na str. 3 napadeného rozhodnutí posuzoval, zda by mohla být žalobkyně vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, zejména z důvodu, že je žena a nemuslimka, a s ohledem na obsah shromážděných podkladů o zemi původu konstatoval, že tomu tak není. Z Výroční zprávy o svobodě vyznání v zemi původu žalobkyně za rok 2022 ze dne 15. 5. 2023 vyplynulo, že každý má právo vyznávat nebo nevyznávat jakoukoliv víru, přičemž s určitými problémy se potýkají zejména osoby vyznávající vyznání nespádající pod registrované církve. To však není případ pravoslavného křesťanství, ke kterému se žalobkyně hlásí, a které je v její zemi původu plně registrováno a plně legalizováno. Počet stoupenců Ruské pravoslavné církve v zemi původu žalobkyně činí 2,2 % obyvatelstva a má vzestupnou tendenci z důvodu přílivu Rusů do země po ruské invazi na Ukrajinu. Žalovaný dále odkázal i na stále platnou argumentaci v rozhodnutí o předchozí žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu ze dne 8. 6. 2022, kde uváděla obdobné důvody.
42. V odkazovaném rozhodnutí o předchozí žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu se žalovaný touto otázkou zabýval na str. 7–11. Po zhodnocení všech shromážděných podkladů dospěl k závěru, že od nástupu nového režimu prezidenta M. k moci v roce 2016 došlo k řadě zásadních změn, které proces návratu občanů U. do země jejich původu značně zjednodušují. U běžných občanů, kteří během svého života ve vlasti nikdy nebyli předmětem zájmu státních orgánů či bezpečnostních služeb země původu žalobkyně, a kteří ze země vycestovali legálně, což byl i případ žalobkyně, nepředstavuje již jejich dlouhodobý pobyt v zahraničí, absence potřebných dokladů, podaná žádost o azyl v zahraničí či jiné podobné skutečnosti v případě jejich návratu do vlasti problém, pro který by mohla být žalobkyně azylově relevantním způsobem pronásledována, a proto považoval žalovaný obavu žalobkyně z jejího uvěznění za zcela neopodstatněnou.

43. Jelikož žalobkyně nemá žádné politické přesvědčení a nikdy nebyla politicky aktivní, a ani problémy, které měla ve vlasti mít, nemají jakoukoliv spojitost s politickou situací v zemi, žalovaný konstatoval, že nesplňuje podmínky podle § 12 zákona o azylu.
44. S tímto posouzením se soud plně ztotožnil. Z těchto důvodů proto nelze v případě žalobkyně mluvit o existenci důvodů pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 zákona o azylu, a to ani případně z důvodu příslušnosti k sociální skupině osob dlouhodobě pobývajících v zahraničí. Žalobkyně žádala o udělení mezinárodní ochrany. V posuzované věci proto nemá být hodnocena případná existence důvodů znemožňujících její vycestování, nýbrž existence důvodů pro udělení mezinárodní ochrany jako souboru oprávnění a povinností, které stát v duchu mezinárodního uprchlického práva, potažmo mezinárodní ochrany lidských práv, poskytuje jednotlivcům, jimž ochranu není schopen poskytnout jejich stát původu (viz usnesení NSS ze dne 27. 2. 2025, čj. 7 Azs 185/2024-30, a tam odkazovaný rozsudek NSS ze dne 5. 3. 2024, čj. 7 Azs 186/2022-58, bod 35).
45. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nemá žádného rodinného příslušníka, kterému by byl udělen azyl a ani to nikdy netvrdila, nelze u ní shledat ani splnění podmínek pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu, takže i v této části soud konstatuje, že napadené rozhodnutí je věcně správné a zákonné.
46. Soud se se žalovaným ztotožnil i v závěru, že žalobkyně nesplňuje podmínky ani pro udělení mezinárodní ochrany z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. Zákonodárce při úpravě podmínek pro udělení humanitárního azylu zvolil kombinaci neurčitého právního pojmu „*případ hodný zvláštního zřetele*“ a následného správního uvážení (viz např. rozsudky NSS ze dne 19. 7. 2004, čj. 5 Azs 105/2004-72, č. 375/2004 Sb. NSS, či ze dne 28. 1. 2015, čj. 1 Azs 200/2014-27, č. 3200/2015 Sb. NSS). Mezi obvyklé důvody udělování humanitárního azylu „[l]ze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory“ (viz např. rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55). Veskrze jde tedy o nejzávažnější případy jako jsou devastační přírodní katastrofy, velmi vysoký věk žadatele, závažné nevléčitelné onemocnění nebo onemocnění, jehož léčba není v zemi původu žadatele dostupná.
47. Správní rozhodnutí pak podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 47/2003-48). Nejvyšší správní soud také setrvale judikuje, že na udělení humanitárního azylu není nárok (srov. např. rozsudky ze dne 29. 10. 2003, čj. 3 Azs 23/2003-61, či ze dne 21. 3. 2018, čj. 6 Azs 6/2018-33) ani subjektivní právo (např. rozsudek ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003-38, či usnesení ze dne 19. 11. 2020, čj. 6 Azs 179/2020-32).
48. Žalovaný posuzoval podmínky udělení humanitárního azylu žalobkyni na str. 4 napadeného rozhodnutí. Po připomenutí přílehlavé judikatury NSS uvedl, že žalobkyně je dospělou a svéprávnou osobou, která netrpí závažným onemocněním, v jejím případě proto neshledal výjimečné okolnosti, pro které by bylo zcela „nehumánní“ žalobkyni humanitární azyl neudělit. S odkazem na usnesení NSS ze dne 22. 2. 2017, čj. 6 Azs 17/2017-28, konstatoval,

že případ zvláštního zřetele hodný typicky nepředstavuje např. ani taková rodinná vazba, jakou je manželství s českým občanem.

49. Soud se s těmito závěry zcela ztotožnil a odkazuje na ně. Žalovaný dostal judikaturním požadavkům při zvažování možnosti udělení humanitárního azylu žalobkyni a meze správního uvážení nepřekročil. Žalobkyní uváděný rodinný vztah k občance ČR – k její nezletilé dceři – nelze považovat za dostatečný důvod pro udělení azylu ve formě humanitárního azylu. Důvodem pro udělení humanitárního azylu nemůže být pouhá existence rodinných či obdobných vazeb v hostitelské zemi (srov. rozsudky NSS ze dne 8. 4. 2004, čj. 4 Azs 47/2004-60, a ze dne 1. 2. 2017, čj. 6 Azs 309/2016-28, bod 9, či usnesení ze dne 18. 2. 2021, čj. 5 Azs 311/2020-29, bod 14). Z tohoto důvodu nebylo při posuzování splnění podmínek této formy mezinárodní ochrany rozhodné, že žalobkyně je matkou malého dítěte, které je státním příslušníkem ČR.
50. Zbývá tedy posoudit, zda žalobkyně splňuje podmínky pro přiznání doplňkové ochrany podle § 14a nebo § 14b zákona o azylu.
51. Žalovaný se těmito otázkami zabýval na str. 4–6 napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že v řízení nebyly tvrzeny ani zjištěny žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobkyně mohla čelit hrozbě vážné újmy, a to ani udělením trestu smrti, mučením, nebo nelidským či ponižujícím zacházením nebo trestáním, a v zemi původu žalobkyně ani neprobíhá žádný konflikt otevřeného násilí. Pokud byla dosud žalobkyni přiznávána doplňková ochrana z důvodu možného porušení mezinárodních závazků ČR podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, toto ustanovení se v již aktuálním znění zákona nenachází, a není tudíž možné dle něj postupovat. Žalovaný dále odkázal žalobkyni na režim zákona o pobytu cizinců a přílehlavou judikaturu NSS.
52. Soud se ztotožnil i s tímto posouzením žalovaného. V případě žalobkyně žalovaný postupoval podle zákona o azylu ve znění účinném od 1. 7. 2023. Novelou zákona o azylu provedenou zákonem č. 173/2023 Sb., byl právě s účinností od 1. 7. 2023 zrušen § 14a odst. 2 písm. d), který stanovil možnost poskytnutí doplňkové ochrany, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR, a tedy i porušení práva na respektování rodinného a soukromého života podle čl. 8 Úmluvy. Dosavadní ochrana byla žalobkyni udělována právě podle tohoto již zrušeného ustanovení. Pokud zástupce žalobkyně při ústním jednání namítl, že jestliže žadatel ztratí ochranu jejím uplynutím, neznamená to, že nemůže podat žádost novou, toto tvrzení zdejší soud nijak nezpochybnil. V tomto směru však žalobkyně svého práva plně využila. V daném případě ovšem v mezidobí od její předchozí (třetí) žádosti a žádosti, která je předmětem tohoto řízení došlo ke změně legislativy, která se v jejím případě projevila jako zásadní, a v tomto ohledu není ani jisté, zda by prodloužení doplňkové ochrany žalobkyně dosáhla, i kdyby žádost o prodloužení podala včas.
53. Navíc se mezitím k této otázce vyvinula i judikatura, která jednoznačně dle názoru soudu vysvětlila, proč nebylo možné v daném případě zohlednit rodinné vazby žalobkyně uskutečňované v ČR. Konkrétně, rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 15. 2. 2024, čj. 7 Azs 186/2022-48, č. 4589/2024 Sb. NSS, k této problematice uzavřel, že dokonce ani před účinností této novely nebyly správní orgány při posuzování žádosti o doplňkovou ochranu pro porušení čl. 8 Úmluvy povinny bez vazby na stát původu zkoumat žadatelovy sociální a rodinné vazby na území ČR.

54. Rozšířený senát k tomu dále uvedl, že „v současné době je ochrana před vycestováním jako takovým, s ohledem na právem chráněné vazby cizince v ČR a možné negativní důsledky jejich narušení, poskytována až v řízeních o uložení povinnosti vycestovat a v řízeních o vyhoštění.“ Podstatou mezinárodní ochrany je totiž ochrana před nelidským či ponižujícím zacházením nebo jinou vážnou újmou v zemi původu žadatele. Doplnková ochrana proto míří na tzv. extrateritoriální situace, tedy na ochranu před újmou hrozící cizinci ve státě původu a následným pobytem v takovém státě, nikoli před újmou vznikající mu v hostitelském státě. Jinak řečeno, doplnkovou ochranu by bylo možné žalobkyni udělit toliko tehdy, kdy by jí hrozila vážná újma v případě, kdy by se vrátila do U. (srov. též usnesení NSS ze dne 27. 2. 2025, čj. 7 Azs 185/2024-30, bod [19]). Žalobkyně však namítla obavu z újmy na jejich rodinných a soukromých vztazích v ČR („má tady dceru“), nikoliv v zemi jejího původu. Proto nemůže být uvedena námitka porušení mezinárodních závazků, zejména čl. 8 Úmluvy a Úmluvy o právech dítěte, ve světle závěrů judikatury k novému znění § 14a odst. 2 zákona o azylu, jakkoliv důvodná.
55. V tomto duchu ohledně rodinných vazeb žadatele o mezinárodní ochranu NSS ostatně judikoval již v minulosti, tj. dávno před účinností novely č. 173/2023 Sb., takto: „Zároveň je třeba konstatovat v souladu s právním názorem vyjádřeným například v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, sp. zn. 5 Azs 46/2008 (publ. na www.nssoud.cz), že rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu či rozhodnutí o neudělení azylu ani doplnkové ochrany v situaci, kdy žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, samo o sobě nevylučuje pobyt takového cizince na území ČR, jsou-li k tomu dány rodinné důvody, tuto otázku je však třeba řešit dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany tedy zpravidla nemůže být samo o sobě v rozporu se základním právem cizince na respektování jeho soukromého a rodinného života, i když by realizace takového práva předpokládala jeho pobyt na území ČR. V takovém případě tedy není ani relevantní důvod pro to, aby správní orgán rozhodující o azylu či správní soud přezkoumávající takové rozhodnutí upřednostňoval ve smyslu čl. 10 Ústavy ustanovení stěžovatelkou uváděného článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, Úmluvy o právech dítěte či jiných mezinárodních smluv zakotvujících právo na soukromý a rodinný život či základní práva dítěte před ustanoveními soudního řádu správního či zákona o azylu, neboť žádná kolize mezi těmito normami za daných okolností nenastává.“ (viz usnesení NSS ze dne 8. 1. 2009, čj. 2 Azs 66/2008-52).
56. K tomu zdejší soud dodává, že si je vědom řízení o předběžné otázce podané k Soudnímu dvoru Evropské unie (SDEU) Krajským soudem v Brně na základě usnesení ze dne 9. 5. 2024, čj. 41 Az 46/2023-48 (věc C 349/24, *Nuratau*), jímž uvedený soud vyjádřil pochybnost o tom, zda výklad § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu přijatý rozšířeným senátem je v souladu s unijním právem (čl. 3 a čl. 15 kvalifikační směrnice), a toto řízení dosud nebylo ukončeno. Zdejší soud je však jakožto soud nižší instance vázán právními závěry vyslovenými rozšířeným senátem NSS a s ohledem na standardní dobu řízení před SDEU v délce 2 a více let, lze rozhodnutí v tamní věci očekávat nejdříve za rok. Z těchto důvodů a v zájmu právní jistoty účastníků řízení proto zdejší soud přistoupil k vydání tohoto rozsudku, aniž by vyčkával na výsledek řízení o předběžné otázce.
57. Soud nad rámec nezbytně nutného dodává, že nijak nezlehčuje životní situaci či dosavadní životní obtíže žalobkyně (integrace do jiné společnosti, neobjasněná ztráta matky, výchova a péče o malé dítě), ale napadené rozhodnutí nelze vnímat jako jakýsi trest či „schválnost“

vůči její osobě ze strany státních orgánů, nýbrž jako odraz změny legislativy hostitelského státu, jehož výsostným právem jakožto suverénního státu je určovat pravidla migrační politiky na svém území. Cizinci jsou tato pravidla během svého pobytu na území ČR povinni dodržovat, přitom neznalost (záměrná či nedbalá) těchto pravidel nemůže jakkoliv omlouvat případný nesoulad mezi faktickým důvodem zdržování se cizince na území ČR a úředním potvrzením o legálnosti pobytu cizince, či jeho neexistenci. Žalobkyně se vzhledem k délce jejího pobytu v ČR a vysoké míře její integrace již nepochybně mohla pokusit získat povolení k trvalému pobytu, nebo dokonce státního občanství ČR. Je proto na uvážení žalobkyně, zda se odhodlá podstoupit nezbytné právní a administrativní postupy, potřebné k vyřízení si pobytového oprávnění dle zákona o pobytu cizinců, třeba i za pomoci advokáta specializujícího se na cizineckou agendu, kterým je ostatně dle úřední znalosti soudu i její nynější právní zástupce, nebo o jehož bezplatné přidělení může požádat za dále stanovených podmínek Českou advokátní komoru, či se za tímto účelem obrátí na obdobně orientovanou neziskovou organizaci.

58. K neudělení humanitárního azylu za účelem sloučení rodiny podle § 14 věty druhé zákona o azylu, jakož i k neudělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 14b zákona o azylu pak postačí pro stručnost odkázat na bod 45. výše, neboť výše uvedené závěry o neexistenci vztahu žalobkyně s rodinným příslušníkem – azylantem (resp. osobou požívající doplňkové ochrany), dopadají i na tyto případy.

V. Závěr a náklady řízení

59. Soud v daném případě neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného, ani jeho postupu, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
60. Výroky o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, proto nemá nárok na náhradu nákladů řízení, žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti, kterou je také obhajování výsledků jeho činnosti prostřednictvím vlastních zaměstnanců, však nevznikly, proto mu soud náklady řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v záložce Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 5. května 2025

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně